

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/38/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200105
Dátum vydania rozhodnutia:	12.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200105.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: AUTODOPRAVA Marián Zorko, s.r.o., Kremnická 26, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Miroslav Belica, advokát, Štefánikova trieda 79, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/19660-121307/2011/993415-r zo dňa 23. novembra 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/28/2012-27 zo dňa 15. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/28/2012-27 zo dňa 15. januára 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/19660-121307/2011/993415-r zo dňa 23.11.2011, ktorým bol dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava V č. 604/230/143576/11/VišL zo dňa 05.09.2011 potvrdený. Týmto dodatočným platobným výmerom žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) nebol priznaný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie január 2011 v sume -30.610,54 € a bola mu určená vlastná daňová povinnosť v sume 2.090 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v daňovom konaní dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt a

povinnosťou správcu dane je zistiť čo najúplnejšie skutkový stav vecí, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Ak si teda daňový subjekt uplatní nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v kontrolovanom období (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.), jeho základnou povinnosťou je mať a na výzvu správcu dane v daňovej kontrole predložiť od dodávateľa, ktorý je takisto platiteľom DPH, faktúru z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť daňovému subjektu dodané. V danom prípade žalobca však správcovi dane žiadne faktúry ani iné doklady špecifikované vo výzve č. 604/321/111239/2011/Cib zo dňa 24.06.2011 nepredložil. Konateľka žalobcu síce uviedla, že tieto boli zaistené policajtom, ako vec dôležitá pre trestné konanie, avšak toto jej tvrdenie bolo vyvrátené podaním Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite. Krajský súd tiež uviedol, že ak by aj v trestnom konaní nebola preukázaná vina konateľky žalobcu zo spáchania trestného činu neodvedenia dane, táto skutočnosť by nemala vplyv na posúdenie skutočnosti rozhodujúcej v správnom konaní, a to, či žalobca splnil zákonné podmienky pre priznanie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie január 2011 v sume 30.610,54 €. V konaní o nadmernom daňovom odpočte je aktivita a spolupráca daňového subjektu so správcom dane základnou požiadavkou na úspech v konaní a žalobca si túto svoju procesnú povinnosť v danej veci nesplnil.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/28/2012-27 zo dňa 15.01.2013 zmenil a napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že bolo porušené právo daňového subjektu uvedené v § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., keďže v konaní bolo vypočutých viacero osôb, avšak všetky bez prítomnosti žalobcu, bez možnosti konfrontácie. Týmto postupom bola žalobcovi odňatá možnosť ochrany jeho práv, konkrétne právo klásť svedkom otázky, a teda žalobca nemal možnosť tvrdenia svedkov vyvrátiť. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 153/2007. Podľa názoru žalobcu nie je možné, aby správca dane vypočul konkrétnu osobu, ako svedka v inom, samostatnom konaní, pričom dotknutý daňový subjekt o takomto výsluchu neinformuje, keďže nie je účastníkom daňového konania a v prejednávacom konaní využije zápisnicu o tomto úkone ako listinný dôkaz. Takýmto postupom bolo žalobcovi odňaté právo klásť svedkovi otázky, a teda aj možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv. Voľná úvaha správneho orgánu pri voľbe vykonania dôkazov ho však nezabavuje povinnosti riadne zistiť skutkový stav, a to minimálne v rozsahu potrebnom na vydanie rozhodnutia (rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Sž/124/01, 7Sž/131-137/01). Podľa názoru žalobcu mal byť adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k zakúpeniu stavebného materiálu, predovšetkým podrobný výsluch konateľov žalobcu, prípadne ďalších zamestnancov žalobcu na okolnosti, kedy došlo k zakúpeniu tovaru a k platbe. Podľa obsahu výsluchu a jeho hodnotení v intenciách ustanovenia § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. je možné zvážiť, či neprichádza do úvahy konfrontácia s predávajúcimi, u ktorých bolo vykonané miestne zisťovanie. Až po vykonaní dôkazov v tomto smere by správca dane mohol zvážiť, či neprichádza do úvahy ďalšie dokazovanie.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/28/2012-27 zo dňa 15.01.2013. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní namieta skutočnosti, ktoré neboli obsahom podanej žaloby. Žalobca namieta porušenie jeho práva garantovaného v § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že správca dane mu neumožnil využiť jeho oprávnenie byť prítomný pri prerokovaní vecí, pretože z pohľadu daňového procesu sa sama konateľka žalobcu ukrátila o svoje právo konať v danej veci, pretože mala možnosť zvolenia si právneho zástupcu pre administratívne konanie, avšak toto nevyužila. Žalovaný uviedol, že daňový subjekt i napriek výzve správcu dane požadované doklady na výkon kontroly nepredložil a ani neoznámil správcovi dane dôvody ich nepredloženia. Požadované doklady žalobca nezabezpečil ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu a na predmetnú výzvu

správca dane vôbec nereagoval. Napriek tomu, že konateľ žalobcu bol vo výkone väzby, mohol komunikovať so správcou dane a poskytnúť vyjadrenie, predložiť požadované doklady, ako aj dôkazy, ktoré si mohol zaobstarať prostredníctvom poverenej osoby. Na základe listu a zoznamu faktúr, ktoré boli orgánmi činnými v trestnom konaní zaslané Daňovému úradu Bratislava V, správca dane zistil, že za spoločnosť AUTODOPRAVA Marián Zorko, s.r.o., sa medzi zaistenými dokladmi orgánmi činnými v trestnom konaní žiadne doklady, evidencie a zoznamy sa za kontrolované zdaňovacie obdobie január 2011 nenachádzajú. Z dôvodu, že žalobca v priebehu výkonu daňovej kontroly nepreukázal oprávnenosť uplatneného práva na odpočítanie dane v sume 32.610,54 €, správca dane pri hodnotení dôkazov vychádzal z podporných dôkazných prostriedkov, ktoré boli získané v rámci činnosti správcu dane zo svedeckých výpovedí a vyjadrení daňových subjektov. Svedecké výpovede hodnotí správca dane podľa svojej úvahy samostatne aj vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi a je povinný prihliadať na všetky skutočnosti, ktoré vyšli pri výsluchu najavo. Správca dane v rámci výkonu daňovej kontroly konal aj v súčinnosti s orgánmi činnými v trestnom konaní (list č. 604/321/42690/2011/Cib zo dňa 05.04.2011 + odpoveď č. ČVS: PPZ-327/BOK-Z-2010). Konateľke žalobcu bola výzva na predloženie dokladov doručená dňa 12.07.2011, avšak žalobca napriek tejto výzve požadované doklady nepredložil a ani ich predloženie žiadnym spôsobom nezabezpečil. Doklady, ktoré žiadal správca dane na výkon daňovej kontroly, boli konkretizované v upovedomení o vykonaní daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu č. 604/321/37402/2011/Cib zo dňa 23.03.2011, ako aj vo výzve na predloženie dokladov, ktorá bola konateľke žalobcu doručená dňa 12.07.2011. Svedkovia boli v daňovom konaní vypočutí veľmi detailne a ich odpovede boli konkrétne a vyčerpávajúce. Správca dane v procese dokazovania hľadal vierohodné dôkazy aj v prospech žalobcu, ktoré by preukázali oprávnenosť nároku na odpočítanie dane za kontrolované zdaňovacie obdobie, a to tým, že požiadal orgánmi činnými v trestnom konaní o zabezpečenie zadržaných dokladov a zároveň vypočúval svedkov, ktorí boli s kontrolovaným daňovým subjektom obchodne, ale aj personálne prepojení. Pretože v priebehu výkonu daňovej kontroly daňový subjekt nepreukázal prijatie zdaniteľných obchodov, ktoré sú deklarované v podanom daňovom priznaní, správca dane postupoval v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. a hodnotil právne úkony podľa skutočného obsahu. Plateľ dane má nárok na odpočet dane iba vtedy, ak preukáže splnenie všetkých podmienok stanovených v zákone č. 222/2004 Z.z. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno, keďže sa mu nepodarilo prijatie zdaniteľných obchodov deklarovaných v podanom daňovom priznaní preukázať.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že u žalobcu bola vykonaná daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie január 2011, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 604/321/126428/2011/Cib zo dňa 27.07.2011. Konateľka žalobcu sa k obsahu protokolu nevyjadrila, iba uviedla dôvody, pre ktoré sa nemôže ani ona, ani osoba, ktorú by splnomocnila za daňový subjekt kvalifikovane vyjadriť z dôvodu, že všetky doklady spoločnosti sú zaistené políciou. Zamestnanci správcu dane sa dňa 25.08.2011 dostavili za účelom prerokovania protokolu do Ústavu na výkon väzby v Leopoldove, aby v zmysle § 2 zákona č. 511/1992 Zb. neboli ukrátené práva daňového subjektu, pretože konateľka spoločnosti bola t.č. vo vyšetrovacej väzbe. Žalobca si v zdaňovacom období január 2011 odpočítal daň sume 32.610,54 €, za uvedené zdaňovacie obdobie však nepredložil ku kontrole DPH žiadne doklady, povinné evidencie, pokladničné doklady ani účtovníctvo. Na základe listu a zoznamu faktúr zo dňa 03.06.2011 zaslaných správcovi dane bolo zistené, že za žalobcu za kontrolované obdobia sa medzi dokladmi zaistenými orgánmi činnými v trestnom konaní nachádzali iba také faktúry, ktoré už boli predložené daňovému úradu k výkonu daňovej kontroly alebo k prevereniu v rámci dožiadaní. Iné doklady, ani povinné

evidencie, účtovníctvo, alebo iné súvisiace doklady alebo písomnosti za január 2011 sa podľa zistenia správca dane medzi zaistenými dokladmi nenachádzali. Ani z výpovedí svedkov, či z ústnych pojednávaní nie je zrejmé, kde sa predmetné doklady žalobcu nachádzajú a ani ich samotná existencia. Konateľ žalobcu neposkytol k predloženiu požadovaných dokladov žiadne vyjadrenie a ani ich predloženie nezabezpečil. Keďže žalobca za kontrolované zdaňovacie obdobie január 2011 žiadne relevantné doklady nepredložil, nepreukázal, že mu právo na odpočítanie dane v sume 32.610,54 € vzniklo, z toho dôvodu mu táto odpočítaná daň priznaná nebola. Správca dane pre dostatočné zistenie skutkového stavu zaobstaral podporné dôkazné prostriedky. Z výpovede svedka P.C., konateľa spoločnosti SCE trade, s.r.o., vyplýva, že pre žalobcu nikdy neuskutočnil zdaniteľné obchody, nikdy nedisponoval dokladmi svojej spoločnosti a hotové faktúry len podpisoval. Svedkyne K. K. a L. T. uviedli, že všetko riadila Mária Zorková, príp. Marián Zorko, ktorí dávali príkazy na vyhotovenie faktúr a inkasovali finančné prostriedky. Účtovníctvo za všetky spoločnosti, v ktorých sú alebo boli konateľmi Mária a Marián Zorkoví, ako aj za ďalšie spoločnosti, ktoré sa zúčastnili v reťazových dodávkach tovarov a služieb, sa vyhotovovalo a nachádzalo v priestoroch na Farskej ulici v Nitre. Konateľka spoločnosti A.M.K. - Trans, s.r.o., Annamária Kuczmanová vo svojej svedeckej výpovedi zo dňa 12.04.2011 poprela uskutočnenie akýchkoľvek zdaniteľných obchodov. V sporných obchodných prípadoch bolo správcom dane preukázané vytvorenie umelých obchodných vzťahov medzi dodávateľskými spoločnosťami a žalobcom, ktorých účelom bolo získanie daňovej výhody. V rámci daňových konaní, ktoré vykonal miestne príslušní správcovia dane u spoločností, ktoré mali byť dodávateľmi, resp. odberateľmi fakturovaných tovarov, prípadne služieb alebo dodávateľmi dodávateľov, nebolo preukázané reálne dodanie zdaniteľných obchodov, v ktorých bolo zistené fakturačné prepojenie spoločností napr. AUTODOPRAVA Marián Zorko, s.r.o., CONFORT, s.r.o., AIRAM, s.r.o., Armeno, s.r.o., ATLANTIS Holding, JC GARDENIA, s.r.o., BIASTI REAL, s.r.o., Lindia, s.r.o., MAVEN PRO, s.r.o., Gemland, s.r.o., TIETZ TRANSPORT, s.r.o., T.S spol. s r.o., UKI EXPRES, s.r.o., BELSON, s.r.o., P.M. GROUP, s.r.o., Essix, s.r.o., Bridza, s.r.o., Lymea, s.r.o., TORA PLUS, s.r.o., EQUIPMENT COMPANY, s.r.o., BIRCART SLOVAKIA, s.r.o., ARCADIA BA, s.r.o., PENTON, s.r.o., DAUNIUS, s.r.o., PRA-STAV, s.r.o., Z.O.GROUP, s.r.o.,. Keďže v priebehu výkonu daňovej kontroly daňový subjekt nepreukázal prijatie zdaniteľných obchodov, ktoré sú deklarované v podanom daňovom priznaní, správca dane postupoval v súlade s ustanovením § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v kontrolovanom období (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.) daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Právo na odpočítanie DPH si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a ten zdaniteľný obchod použil alebo použije na účely jeho podnikania ako platiteľ.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu o tom, že základnou povinnosťou daňového subjektu pri uplatnení nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty je disponovať dokladmi, ktoré preukazujú dodanie tovaru alebo služieb. Konateľka spoločnosti tvrdila, že relevantné doklady boli zadržané orgánmi činnými v trestnom konaní, toto však bolo vyvrátené podaním Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite. V predmetnom podaní bolo uvedené, že Prezídium policajného zboru žiadnymi dokladmi žalobcu za zdaňovacie obdobie január 2011 nedisponovalo. Zistenia správcu dane žalobca hodnoverným spôsobom v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nevyvrátil. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy potvrdzujúce realitu uskutočnenia predmetného obchodu, z ktorého požiadal o odpočet DPH.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, keď správca dane aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, možno

konštatovať, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. V tomto prípade bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu bude spochybnené.

Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe t.j. v medziach žaloby (§ 250j ods. 1 a 2 O.s.p.). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Tu platí v správnom súdnictve koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, avšak rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby správny súd nemôže prihliadať.

Je preto výlučne vecou žalobcu, aby stanovil medze súdneho prieskumu, a to tak po stránke kvantitatívnej (označením výrokov rozhodnutia, ktoré žiada preskúmať), ako aj kvalitatívnej (uvedením konkrétnych žalobných dôvodov). Iba v lehote dvoch mesiacov podľa § 250b ods. 1 O.s.p. je možné rozšíriť rozsah a dôvody napadnutia administratívneho rozhodnutia. Rozšírením rozsahu napadnutia rozhodnutia sa chápe podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nielen rozšírenie žaloby o ďalšie výroky, ale aj o rozšírenie žalobných dôvodov, t.j. vytknutie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia žalobcových práv.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.